

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3183/05
20.04.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Jelene Borovac, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene BB, čiji je punomoćnik BA, advokat, radi raskida ugovora o poklonu, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 10866/04 od 8.6.2005. godine, u sednici održanoj 20.4.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 10866/04 od 8.6.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Petog opštinskog suda u Beogradu P. 20/00 od 26.3.2003. godine odbijen je kao neosnovan zahtev tužilje AA da sud raskine ugovor o poklonu zaključen dana 24.6.1997. godine između tužilje kao poklonodavca i tužene BB, kao poklonoprimca, koji je overen od strane Prvog opštinskog suda u Beogradu dana 2.7.1997. godine pod brojem II Ov. br. 2996/97, te da se obaveže tužena da tužilji preda 3/6 idealnog dela katastarske parcele broj aa – njiva, površine 54 ara 0,9 m2, upisana u ZK.ul. vv K.O. VV kao i kuću, garažu i pomoćne objekte izgrađene na katastarskoj parceli broj gg, te da ova presuda služi za zemljišno-knjižni prenos napred navedenih nepokretnosti na tužilju (stav prvi izreke). Tužilja je obavezana da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 41.000,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. 10866/04 od 8.6.2005. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužilje i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv navedene drugostepene presude tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nema ni drugih bitnih povreda na koje se ukazuje u reviziji. Odluke nižestepenih sudova su jasne, sadrže sve razloge o odlučnim činjenicama i nemaju nedostataka zbog kojih se ne mogu ispitati.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, između tužilje AA i njene ćerke tužene BB kao poklonoprimca zaključen je 24.6.1997. godine Ugovor o poklonu koji je overen pred sudom 2.7.1997. godine pod brojem Ov. 2996/97, a predmet navedenog ugovora su bile nekretnine u VV – kuća, garaža, pomoćni objekti i njiva. U vreme zaključivanja ovog ugovora tužena je bila vlasnik dvosobnog stana GG, ali je po zaključenju ugovora prešla da živi u VV i jedno vreme je zajedno sa tužiljom odnosno majkom stanovala u poklonjenoj kući. Zbog dugova tužiljinog sina, odnosno brata tužene, između njih troje je postignut porodični dogovor da se predmetna kuća u VV proda, pa je tužena tu kuću i prodala za 65.000 DEM DD, sa kojim je kasnije stupila u vanbračnu vezu u kojoj je rođeno jedno dete, da bi potom prodala i svoj stan GG, i sa detetom prešla da živi u iznajmljenom stanu.

Utvrđeno je da su odnosi između parničnih stranaka bili korektni i bez konflikata, a da su se pogoršali nakon podnošenja tužbe novog vlasnika predmetne nepokretnosti DD protiv tužilje, radi njenog iseljenja iz pomoćnog objekta koji je koristila za stanovanje, po njihovom prethodnom dogovoru.

U postupku je takođe utvrđeno da je tužilja, pre i posle zaključivanja Ugovora o poklonu sa tuženom sredstva za život obezbeđivala prodajom građevinskog materijala, da nakon zaključivanja predmetnog ugovora nije došlo do njenog osiromašenja, niti da se tužena kao poklonoprimac prema njoj ponašala neblagodarno, te da su konfliktne situacije prouzrokovane ponašanjem tužilje.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su pravilno primenili materijalno pravo kada su odbili kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da se raskine navedeni Ugovor o poklonu koji je kao poklonodavac zaključila sa tuženom, kao poklonoprimcem.

Za ovu odluku dati su razlozi koje kao pravilne i potpune u svemu prihvata i Vrhovni sud, pa nisu osnovani

navodi revizije tužilje o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Ugovor o poklonu nije regulisan pozitivnim propisima pa se odredbe o opozivu tog ugovora (raskidu) nalaze u pravnim pravilima imovinskog prava. Po paragrafu 567. Srpskog građanskog zakonika, propisano je da darodavac može opozvati poklon ako nakon učinjenog poklona tako osiromaši da ne može živeti, kao i u slučaju kada poklonoprimac pokaže veliku neblagodarnost prema poklonodavcu, nanoseći štetu njegovom životu, delu, časti i narušavajući njegovu slobodu i imanje. Svaka neblagodarnost, moralna greška poklonoprimca prema poklonodavcu ne predstavlja razlog za opoziv (raskid) ugovora o poklonu, već da neblagodarnost treba da bude "velika" ili "gruba".

Po oceni Vrhovnog suda, nižestepeni sudovi su pravilno odbili tužbeni zahtev tužilje, jer su u postupku utvrdili da se tužena po zaključenju ugovora o poklonu nije ponela prema poklonodavcu na takav način koji bi njeno ponašanje u smislu navedenog paragrafa bilo okvalifikovano kao "velika ili gruba neblagodarnost", niti je učinjenim poklonom, tužilja kao poklonodavac tako osiromašila da ne može živeti. Osim toga, predmet poklona je prodat uz saglasnost tužilje da bi se platili dugovi tužiljinog sina odnosno brata tužene, pa ni tužena ne uživa poklonjenu imovinu.

Kako ni ostali revizijski navodi tužilje o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu od značaja za drugačije rešavanje ove pravne stvari, na osnovu člana 393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci.

Predsednik veća – sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

OK